

Jsmo fotorodina s duchovním přesahem

Na svět se dívají skrze objektivy fotoaparátů a svými snímky se rozhodli evangelizovat. O kom je řeč? O osmnácti lidech různého věku, stavu i povolání, kteří se potkali díky diecéznímu společenství Člověk a Víra (ČaV). Ani jeden z nich netušil, jak důležité rozhodnutí, jež mu v mnohém změnilo život, udělal.

Začátky...

Úplné začátky – ještě před oficiálním založením spolku – zažil první fotograf ČaV v diecézi Dominik David: „Na Celostátním setkání mládeže 2012 ve Žďáru nad Sázavou jsem byl členem fototýmu spolu s Dominikem Novákem z Olomouce a dalšími fotografi. Po setkání mládeže přišla Dominiku Novákovi nabídka od Romana Albrechta, zda by se nechtěl setkat. Dominik pak oslovil ještě další 3 fotografi, kteří s námi byli na CSM, a společně jsme jeli k Romanovi na chatu. Bylo to fajn a dali jsme tak základ budoucímu vstupnímu školení pro nové členy ČaV.“ V té době již Roman Albrecht s dalšími dvěma fotografi fotili pro katedrálu sv. Víta v Praze a pořádali každoroční výstavu fotografií s názvem: Člověk a Víra.

Zdeněk Poruba patří k prvním fotografům spolku Člověk a Víra v diecézi. Dokumentuje život ve farnosti Moravská Ostrava a v katedrále.
Foto: Ivana Bužková

Krátce po založení spolku se k tehdy 25letému Dominikovi postupně přidávali další nadšenci – katedrální fotograf Zdeněk Poruba, Josef Cinciala, Iva Bužková s manželem – a pomalu se rodil ne spolek, ale společenství. „V Katolickém týdeníku jsem si v roce 2014 přečetl článek, že je možné přidat se k ČaV,“ vzpomíná Josef Cinciala: „Říkal jsem si: ‚To je perfektní. Fotím již od 10 let, je to můj celoživotní koníček‘. Ale i když mě to hodně lákalo, odvahu přihlásit se jsem našel až po roce.“ Potkal se

Setkání členů spolku Člověk a Víra ve Frýdku-Místku. Foto: Jan Bužek

se stejně smýšlejícími lidmi, začal se zdokonalovat ve focení a dostal možnost realizovat se. „Kromě radosti, že se někde objeví moje fotka, poznávám neustále nové věci, otvírají se mi obrovské obzory a jsem členem úžasného společenství,“ pochvaluje si chemik se specializací na papír celulózu.

Dáváš i dostáváš

I zde platí, že čím víc dáváš, tím více dostáváš. „Požadavky a zodpovědnost v ČaV jsou poměrně vysoké,“ zdůrazňuje Zdeněk Poruba. „Chceme fotit špičkové fotografie, které budou sloužit k evangelizaci. K tomu potřebuješ zápal, mít u focení srdce, vítaná je chuť cestovat a samozřejmě potřebuješ určitou výbavu,“ vypočítává se smíchem jeden z prvních fotografů ČaV: „Opravdovým členem se stáváš po schválení první fotogalerie na web spolku.“ K tomu ale vede poměrně dlouhá dobrodružná cesta. Prvním milníkem je pozvánka na víkendový workshop, kde se seznámíš se základními principy. „Dozvíš se, že tvůj fotoaparát je nevyhovující, tvůj software je nevyhovující, že tvoje vidění světa je špatné a že na sobě musíš zapracovat, což je silně motivační,“ opět s humorem předesílá Zdeněk Poruba: „Tady se láme chleba. Buď do toho něco investuješ – jako mnozí z nás – a po čase zjistíš, že se investice mnohonásobně vrátila. Nemyslím finančně,

ale není nic krásnějšího než vědomí, že něco umím, dokážu a zvládnou! Je to jedna z nejkrásnějších představ na světě. Fotografovat je krása, nádherný pocit. Investuješ peníze jako ‚dar‘ církvi a sloužíš. Pak se musíš naučit ovládat poměrně složitý systém – evidence, archivace, databáze a popis snímku. Důležité je naslouchat zkušenějším, protože ze začátku se ti může stát, že ze 40 fotek ti schválí jenom tři čtyři – a ty jsi v šoku. Upravuješ, komunikuješ a najednou máš na webu svoji fotogalerii. Překročila jsi všechno a dosáhla úrovně, kterou schvalovatel přijal. Což tě povzbudí a postupně si začneš vypracovávat systém.“

Společenství, ne spolek

V ostravsko-opavské diecézi se podařilo vytvořit opravdové společenství, které spolu tráví čas. „Nečekala jsme to, ale díky vedoucí Ivě a jejímu manželovi, kteří umí lidi stmelovat, jsou přátelštější, veselí, lidem je s nimi dobře, se dějí zázraky,“ říká Michaela Gavláková, která se s kamarádkou Lenou Nowak k ČaV přidala v roce 2017: „Musím neskromně říct, že jsme v tomto úplně super diecéze. Co se týká počtu, stmelivosti, spolupráce s biskupstvím, že se pravidelně setkáváme také v létě na farách a je nám spolu dobře i mimo rámec focení. Lidé si mají co říct.“ Tento rok se plánuje již třetí společná minidovolená

i s rodinnými příslušníky. Přijíždějí na ní také spolupracovníci z PR oddělení biskupství a na chvíli se vždy zastaví rovněž biskup Martin David: „Jsem rád, že mě mezi sebe zvou, i když fotit vůbec neumím, protože fotografové spolku Člověk a víra tvoří v naší diecézi společenství lidí, kteří se navzájem setkávají, sdílejí a podporují. Jsem jim vděčný za jejich nasazení ve fotografické službě.“ Tvoří se zde pevné osobní vztahy a kromě výletů, společného vaření, her, sdílení a mnoha legrace se nováčci mohou ptát zkušenějších na rady ohledně fotografování. Aniž by se domlouvali, každý něco připraví. Tak se například na posledním víkendu na Osoblažsku utkali ve střelbě z luku. Nela Franková pro vítěze přivezla trofej, Vláda Liška domácí preclíky, k nimž se výborně hodilo točené pivo od Poláchů či dobré jídlo Jarky Fussové.

Setkání v zaniklé obci

Společný víkend na Osoblažsku byl unikátní ještě díky jedné věci. Zdeňku Porubovi se podařilo zorganizovat v zaniklé obci Pelhřimovy slavení mše svaté v kostele sv. Jiří. Po více než 70 letech ji zde sloužil katedrální kněz P. Jan Plaček. Vzbudila velký zájem a do téměř nedotčené přírody připutovalo více než sto poutníků. Ke svému překvapení se tam potkali lidé, kteří se neviděli mnoho let, ale došlo i na navazování nových přátelství. Svě o tom může vyprávět Aleš Repka, varhanář z Krnova, který pro svou farnost fotí již 10 let: „První setkání jsem absolvoval na mši v Pelhřimovech, kde jsem byl mile zaskočen přátelstvem, se kterou se tam se mnou lidé z ČaV bavili.“ Věděli o sobě díky novému kaplanovi, který dobře znal Ivu Bužkovou. „Nejdřív jsem neviděl důvod, proč bych měl fotit pro ČaV. Nic mi to neříkalo, ale po setkání jsem si o něm něco přečetl a na základě toho přemýšlel, zda by to mohla být moje cesta. Nakonec jsem se přihlásil, krátce nato s nimi jel na duchovní obnovu do Králík, kde jsem se seznámil s ostatními. Duchovní obnova byla pro mne něco velkého, tam jsem pochopil, o co jde,“ vypráví Aleš. Překvapilo ho, že na to, jací jsou všichni profíci, ho vzali automaticky mezi sebe. Nikdo nedělal ramena, nechránil si opatrně své know how, jak to někdy bývá zvykem mezi fotografy, ale naopak: „Vysvětlí, pomohou, jsou velice osobní, přátelští, je to takové úplně jiné.“

Manžel i parták ve focení

Petr Nowak znal ČaV již nějaký ten rok díky kamarádům z fotoklubu. Znalosti se prohlubovaly s prohlubováním vztahu k Leně, člence ČaV, až minulý rok vyústily ve svatbu a podanou přihlášku. „Moje motivace byla zlepšit se, naučit se fotit reportáže a mít jakýsi motor, který by mě přinutil více fotit a naučit se něco nového,“ popisuje své důvody: „Šel jsem do toho i přesto, že jako člověk, který není věřící, ale spíše sympatizující, vnímám, že mám určitou nevýhodu, protože někdy nevím, co bude během církevního obřadu následovat, na co se zaměřit a na co ne. Ale učím se.“ S Lenou na společné akce spolku jezdil již nějakou dobu, takže věděl, do čeho jde: „Kladně hodnotím, jací lidé v ČaV jsou, jak se věnují focení, jejich obětavost i vzájemnou pomoc.“ Zároveň dodává, že se cítí svými kolegy jednoznačně přijatý a vnímá je, co se týká lidských vztahů, jako top kolektiv.

Výstavy hovoří za jejich službu

Světlu o sobě dávají vědět taktéž výstavami, které putují po farnostech. Jejich kurátorkou je Michaela Gavláková: „Zájem o výstavy je většinou tam, kde někdo z nás fotil. Moje práce je aktivně oslovovat farnosti, vytipovávám si velké kostely, akční kněze a pak již domlouvám technickou stránku věci.“ Například hlavní výstavní soubor z roku 2020 obsahoval přes 80 velkoformátových fotografií, ale k dispozici jsou i dvě menší výstavy, které hovoří o životě a pestrosti diecéze. Michaelu potěšili například v Českém Těšíně nebo Dětmárovicích. „Tam byli moc spokojení. Výstavu viděli v Ostravě, byli nadšení a nabídli se, že ji odvezou, přivezou a pomohou s instalací. Příště ji chtějí také.“

Mše svatá a výstava v kostele sv. Jiří v zaniklé obci Pelhřimovy na Osoblažsku.
Foto: Zdeněk Poruba

To není všechno...

Fotografové přiznávají, že díky ČaV mají možnost dostat se na zajímavá místa, získat informace a setkat se s lidmi, kteří je hodně obohacují. A to nejen při svých cestách po diecézi, ale též na celostátních setkáních, kam za nimi vždy přijede nějaká zajímavá osobnost. „Osobní setkání mě vždycky tak zasáhne, rozšíří mi názory a pohled tak, že mám na několik měsíců o čem přemýšlet. Získávám úplně jinou představu o životě, světě, než bych měl v tom svém malém rybníčku,“ přiznává Zdeněk Poruba.

A každé setkání zase prohloubí společenství, ve kterém dobré světlo, zlatý řez a barvy na kolegově snímku znamenají víc než vlastní jméno pod fotkou.

Jana Praisová

Spolek Člověk a Víra

Cílem fotografického spolku Člověk a Víra je rozvíjet křesťanskou fotografii, přispívat ke kultivaci chování fotografů během církevních obřadů, evangelizovat obrazem. Zakladatelem spolku je Roman Albrecht. V současné době působí už více než 145 členů spolku Člověk a Víra po celé ČR, 6 na Slovensku a 13 v Egyptě. Provozuje největší českou databanku fotografií z církevního prostředí a pořádá každoroční výstavy nejlepších prací.

V ostravsko-opavské diecézi v současné době působí 18 fotografů. Za rok 2021 zdokumentovali v diecézi téměř 480 církevních akcí na 194 různých místech. Fotografové ČaV již počtvrté spolupracovali na kalendáři diecéze ostravsko-opavské. Jejich snímky byly použity ve Výroční zprávě diecéze, Poutnických novinkách a dalších médiích, jako jsou Katolický týdeník, zpravodaj Okno, Tarsicius, web a facebook ostravsko-opavské diecéze, web cirkev.cz, farní materiály, časopisy a knihy a další katolické materiály.